

serede, og det synes jeg, at han havde haft en Pligt til, navnlig som tidligere Landbrugsminister. Det ærede Medlem fortæller, at der foregaar nogle Uregelmæssigheder — saaledes betegnede han det; han sagde: „Det kan ikke være rigtigt“, og videre udtalte han: „Hvad jeg da som Minister havde at gøre, var dette, at jeg søgte at forhøre mig, idet jeg henvendte mig i Finansministeriet, hvor jeg vidste, at lignende Forhold kunde gøre sig gældende“ o. s. v. Og det ærede Medlem fortæller videre, at han har sammenkaldt et Ministerraad i den Anledning. Det ærede Medlem tror altsaa, at det er noget meget slemt, her foregaar, Uregelmæssigheder, som han betegnede det, men saa viser det sig, at der foreligger en Skrivelse, en Resolution fra selve Landbrugsministeriet, der bestemmer, hvorledes de paagældende Dømmere og Statsdyrskuekommissærer skulle beregne disse Rejseudgifter, naar de indsende Regning. Det var det, det ærede Medlem navnlig som Landbrugsminister havde en Pligt til at erkendte sig om. Det behøvede han ikke at spørge Finansministeriet om, derom kunde han, som jeg sagde, have spurgt sit eget Departement og sin egen Sekretær, der er Sekretær for Statsdyrskuekommissionen og derfor selvfølgelig havde fuldt ud Rede paa disse Forhold og kunde have givet den daværende Landbrugsminister Besked. Det er derfor ganske med Urette, at det ærede Medlem foreleden Dag betegnede disse Forhold som Uregelmæssigheder og i det hele taget retter Kritik mod de Folk, som paa den Maade have indsendt Regninger. Det vare de fuldt berettigede til, og jeg maa hævde, at for saa vidt de skulde indsende Regning, vare de i Grunden ogsaa forpligtede dertil. Det ærede Medlem lavede det nu om til, at jeg havde sagt, at de havde en Pligt til at modtage dette Beløb. Naturligvis have de ikke det, men ville de indsende Regning og have et Beløb, ere de nødtte til at gaa den Vej, som er anvist dem af Landbrugsministeriet gennem Cirkulæret — ja, undskyld, jeg kan godt kalde det en Resolution, saaledes er det betegnet, jeg lægger ikke Vægt paa, om det betegnes som et Cirkulære eller en Resolution; det er en Skrivelse, en Resolution, som er sendt af Landbrugsministeriet til de paagældende, og som bestemmer, hvorledes de skulle udfærdige deres Regninger. De have udfærdiget dem paa den Maade, som er paabudt af Landbrugsministeriet, og saa har hverken det ærede Medlem eller nogen

anden noget at klage over eller bebrejde de paagældende.

Poul Christensen: Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) ønsker altsaa stadig disse Forhold opretholdt. Det forbyrder mig, at Ordføreren siger, at de paagældende ikke vare forpligtede til at modtage Pengene, men forpligtede til at indsende Regning paa dette Beløb. Der er ikke nogen Mening i, at de skulde have Forpligtelse til at indsende Regning, naar de ikke ogsaa havde Forpligtelse til at modtage Beløbet. Jeg kan sige den ærede Ordfører, at han kan være forvissat om, at jeg ogsaa med den daværende Sekretær har drøftet dette Forhold, men jeg ved ikke, hvorvidt Sekretæren har ment, at det Forhold, der her er Tale om, 60 Kr. i Vognleje for at syne 2 Svineavlscentrer, falder ind under denne Bestemmelse eller ikke. Efter min Opfattelse falder det ikke ind derunder; jeg beder den ærede Ordfører læse Bestemmelsen en Gang til og læse op for mig, hvor det staaer, at de Folk, der syne Svin, oppebære 60 Kr. i Vognleje for at køre 7¹/₂ Mil.

Ordføreren (P. Th. Nielsen): Jeg skal oplyse det ærede Medlem (Poul Christensen) om, at Bedømmelsesudvalget for Svineavlscentrer har faaet en ganske lignende Skrivelse som den, jeg har oplæst. Naar det ærede Medlem dernæst siger, at jeg ønsker disse Forhold opretholdt, maa jeg hævde, at det har jeg ikke udtalt et eneste Ord om. De kunne ændres, hvad Dag Landbrugsministeren vil, og det ærede Medlem kunde, hvis han som Landbrugsminister havde ønsket det, have ændret disse Forhold. Jeg kan oplyse, at vi i Udvalget have drøftet dette Forhold og have ment, at man kunde ændre det derhen, at man gav disse Folk Betaling efter 2den Klasses Jernbanetakst, hvor de benyttede Jernbane, og Betaling for Vogn efter Regning, og saa til Gengæld forhøjede Dagpengene. Hvis man skal bort fra Bestemmelsen om 2 Kr. pr. løbende Mil og over til Vognleje efter Regning, samtidig med at man giver dem, hvis de benytte egen Befordring, Ret til at tage almindelig Takst, vil det være rigtigt at forhøje Dagpengene fra 8 til 10 Kr. Jeg har den Opfattelse, at vi i Udvalget vare enige herom, ligesom den højtærede Landbrugsminister var enig i det og paatænkte Udsendelsen af et Cirkulære i den Anledning. Men, som sagt, om Forholdet skal